

Könnyek és tapsvihar, avagy táncos kisopera a művésztisek előadásában

W - 2015-03-19 20:54:12

Fiatalok, tehetségesek, és csak úgy repül velük az idő. Kell ennél több? Nekem nem kellett. És úgy tűnt, az előadás után elhangzó „hát ez csodaszép volt” és „Úristen, milyen ügyesek” beszélgetésekből, hogy nem egyedülként gondoltam így. Személy szerint már régóta vártam, hogy a művésztisek bemutassák John Blow: *Vénusz és Adonisz* című operáját (mondhatni, tűkön ültem, mióta tudtam, hogy készül valami). A várakozás megérte: sok tánc és még annál is több fantasztikus hang kíséretében élhettük át a halálra ítélt szerelem történetét.

[Cupido és segítői \(A galéria eléréséhez kattintson a képre\)](#) fotó: Vágvölgyi Bálint

Kedd este 19:04. Az előadás elvileg négy perce elkezdődött. Gyakorlatilag nem. Hanyagságról azonban szó sincs – a nézőtér már tele, viszont a vendégek közül még sokan szabad helyet fürkészve sétálgatnak. A közönség nagy része talán jobban izgul a szereplőkért, mint ők maguk – pedig felesleges. A darab az első perctől kezdve magával ragadó, és közben egyszer sem jutott eszembe, hogy akiket látok, azok nem profik.

Szabó Zsófia mint Vénusz úgy lett dühös, majd szerelmes egyik pillanatról a másikra, hogy csak kapkodtuk a fejünket. Mindeközben pedig hangjától egyfolytában lúdbőrzött a közönség – legalábbis én biztosan. Németh Márton Adoniszként hódított bűgő hangjával. Ugyanő szerepe szerint azonban az opera végén egy, a vadászat közben szerzett sérüléstől szerelme karjaiban hal meg. A jelenet egyébként is tragikus, de a főszereplők úgy játszottak a hangjukkal, hogy szívünk Vénuszéval együtt szakadt meg. Nem feledkezhetünk meg Csóka Adrienn előadásáról sem, aki ezen az estén a lelkes Cupido bőrébe bújva fonta össze a jeleneteket gyönyörű énekével.

Az összhatás elérésében természetesen nagy szerepe volt a pásztorokat, vadászokat, amoretteket és gráciákat alakító diákoknak is. Nemcsak kórusként, hanem még tánckarként is remekül helytálltak. Abszolút nem utolsó sorban említést érdemel az iskola kamarazenekara. Játékuknak köszönhetően a darab gördülékeny és (ha ez egyáltalán lehetséges) még élvezhetőbb volt.

Tökéletesen teremtették meg a John Blow operájához illő barokk hangulatot. Az pedig, hogy az ötletes jelmezeket és díszletet is az iskola képzőművészeti tagozatos diákjainak köszönhattük, csak hab volt a tortán.